

EDITORIAL

Ofensiva patinada de la Comissió Jan Fusté

Tenir sentit de l'humor no eximeix de tenir sentit comú. Quan hom té sentit comú sap destriar el context per expressar-se en clau humorística i sap discernir si un text és objectivament ofensiu molt abans d'entrar a valorar si el lector -o lectora- fent ús de la seva llibertat subjectiva d'ofendre's, es pot sentir o no moralment agredit o agredida.

Amb la grollera, maleducada, innecessària, racista, masclista i òbviament ofensiva salutació que els membres de la Comissió Jan Fusté han engiponat al programa d'actes de la Festa de la Bicicleta del Vendrell d'enguany han demostrat la seva patètica carència de sentit comú, el seu vulgaríssim -per bé que pretès- sentit de l'humor i la seva insaciable voracitat de notorietat pública, ja que al capdavant tot fa pensar que l'objectiu final no era altre que aconseguir el "ladran, luego cabalgamos" que va de boca en boca arreu del país. El context adequat per a un humor d'aquesta categoria és fent rotllana amb els amics al bar o -ni que sigui agafat amb pinces- als versots dels balls de diables de tants i tants municipis que, encara que a voltes grollers i exagerats de to, no deixen de ser una sàtira -que ja és un context assumible- que només escolta de forma oral aquell que va a la plaça perquè els vol sentir; o escoltant l'Eugenio en directe o per la televisió, cosa que també només fa voluntàriament qui té ganes que li expliquin acudits.

El programa de la Festa de la Bicicleta no reuneix cap requisit, per atenuants que s'hi vulguin trobar, per escriure-hi una broma de tan mal gust, imprimir-ne milers d'exemplars i repartir-los per la vila per tal que se'ls trobi tothom, homes i dones, tant si tenen ganes que els expliquin acudits com si no en tenen. Abans d'escriure aquesta gràcia, n'hi hauria hagut prou que els membres de l'organització s'haguessin parat a pensar un instant quin sentiment els hauria causat si la comissió fos en mans de dones i haguessin escrit exactament les mateixes quinze raons per escollir una bicicleta abans que un home.

Han aconseguit el que buscaven, que mitjans escrits, orals i audiovisuals de tot el país en parlessin. Des d'aquest setmanari fa molts anys que fem un monogràfic sobre aquesta festa, orgullosos d'aportar el nostre granet de sorra a engrandir la seva difusió, informant sempre del que havíem d'informar. Enguany aquesta salutació no hi tindrà lloc. Sense desmerèixer els anys que fa que la Comissió Jan Fusté organitza la Festa de la Bicicleta, que els suposa un mèrit ben guanyat, que ara hagin demanat disculpes i que hagin retirat el programa -només faltaria- no és sinó un pedaç insuficient i excessivament tardà a una actitud intolerable en una societat que es té per madura, democràtica, solidària i igual per a tothom, homes i dones.

el 3 de vuit

Director: Ricard Rafecas i Ruiz.

Edita: Publicacions Penedès, S.A.

President: Pere Montserrat i Ferrer.

Conseller Delegat: Xavier Freixedas i Domènech.

Redacció, administració i publicitat:

Papiol, 1 - 08720 Vilafranca del Penedès - Tels. 93 892 10 35 i 93 892 02 03

Fax 93 818 02 36.

Redacció Baix Penedès:

La Rambla, 16, 1r. 4a. - 43700 El Vendrell - Tel. i fax 977 66 41 61.

Publicitat Baix Penedès:

Josefina Bargalló - Tel. 977 66 28 93.

Redacció Sant Sadurní:

Sant Antoni, 9 - 08770 Sant Sadurní d'Anoia - Tel i fax 93 818 35 01.

Fotocomposició:

4 per 4 Publicitat, S.L. - Vilafranca.

Impressió:

IMPRESSIONS INTERCOMARCALS, S.A. Dipòsit Legal: B-43447-82.

Web: <http://www.troc.es/el3de8>

Correu electrònic: el3de8@troc.es

Redacció Vilafranca: Joaquim Jubert, Jordi Romeu i Josep Forns.

Redacció El Vendrell: Ricard Vinyals i Ferran Rodríguez.

Redacció Sant Sadurní: Ester Boher.

Esports: Tito Boada i Josep Sauleda.

Teatre: Manel Güell. **Art:** Montse Juvé. **El poem de dalt:** Paton Soler

Castells: Eloi Miralles, Biel Senabre i Jordi Mir. **Filatèlia:** Isidre Aymerich.

Llibres: Pere Martí (Coordinador), Silvia Amigó, Joan Cuscó, Jordi Ribas,

Anna Ruiz i Mercè Senabre. **Menjar i beure:** Jordi Melendo.

El Temps: Toni Mestres. **Acudits:** Mask. **Moriscop:** Manel.

Poema: Juliana Messalles. **Plaques de cava:** Julián Carrasco.

Encruuat: Jaume Rafecas. **Internet:** Troc. **Motor:** David Abad.

Columnistes: Pau Batlle, Fontxo Blanc, Jordi Llavina, Josep Mèlich, Josep Muñoz,

Marc Robert, Marçal Sintès, Enric Tomàs, Josep-Maria Totousaus i Joan-Anton Ventura.

Fotògrafs: Félix Miró i Carles Federico.

Corresponsals Alt Penedès:

Enric Caraff i Lluís Gutiérrez (Gelida), Joan-Anton Abós (La Granada i Santa Fe), Sergi Fernández i Eva Ripoll (Sant Sadurní), Josep Arnabat (Els Monjos i la Ràpita), Marcel·lí Massana (Olesa), Joan Cercó (Pacs i Sant Martí), Albert Parellada (Torrelles), Magda Via (Sant Cugat), Ferran Balaguer (Sant Pere Sacamera), Antoni Vendrell (Ordal), Mercè Garcia (Les Cabanyes) Eva Ripoll (Torrelavit) i Montse Sánchez (Sant Llorenç).

Corresponsals Baix Penedès:

Lluís Inglada (Banyeres), Magí Mañé (Bellvei), Emma Raventós (Calafell), Robert Rovira (Sant Jaume), Josep-Manel Laliga (Santa Oliva) i Josep Ferré (La Bisbal).

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIFUSIÓ CONTROLADA PER MEMBRE DE OACPC

Els escrits que publiquem a les planes d'opinió, així com qualsevol altre article signat, no són forçosament compartits pel setmanari i només reflecteixen el parer de qui els signa.

Voldria exposar la meua impressió personal sobre aquest llibre i ho faré dient, en primer lloc, que em sembla que es tracta d'una obra epidèrmica, superficial,

que no entra en el fons de les qüestions realment importants, que es queda en l'anècdota de com han estat les campanyes electorals municipals des del 1979, de com eren els programes i els candidats... però que no aborda en absolut l'encàrrec fet pel regidor de Cultura de fer un balanç del que han estat els vint anys de democràcia municipal. És un treball de simple cosmètica quan el que se li demanava a l'autor era un treball de cirurgia. I un balanç és com estava Sant Sadurní el 1979 i com està ara, en urbanisme, en cultura, en serveis, en equipaments docents i esportius, en benestar social, en normalització del català, en sanitat, en participació ciutadana... I en tot balanç hi ha un actiu i un passiu. Allò que ha estat positiu i útil pels ciutadans en un plat de la balança i el que no s'ha fet o s'ha fet malament, en l'altra plat. Transcriu la cita de l'autor que fa referència al seu particular balanç de vint anys de democràcia municipal "... però si haguéssim de definir amb poques paraules què era Sant Sadurní abans i què es ara, apareix una conclusió que potser ens farà quedar de pedra: el poble del xampany de fa vint anys s'ha convertit en la Capital del Cava. I a sobre d'això, molt de fum... si algú espera trobar en aquest text una gran dosi de profunditat, rigor i transcendència que s'ho tregui del cap". Ens hem de treure del cap trobar en aquest llibre grans dosis de profunditat, de rigor i transcendència, per decisió expressa de l'autor. Li torno a agrair la seva sinceritat. Però ja queda escrit per si un cas que tot plegat no ha estat més que molt de fum.

El llibre de Romeu em sembla trivial en la mesura que en força ocasions tracta tot allò que fa referència a l'Ajuntament, als polítics i als partits d'una forma banal i en alguns casos despectiva. Posarem alguns exemples. El primer, quan en un paràgraf absolutament seriós i sense cap justificació defineix els regidors i els alcaldes com: "... la colla de destralers que hem deixat que vetlessin pels nostres interessos..." Al llarg de setze anys les hem sentides de tots els colors però això no ens ho havien dit mai a la cara. O en una altra pàgina quan l'autor estigmatitza als regidors i l'alcalde com "... 13 homes i dones sense pietat..." O quan el regidor de Cultura fa el seu particular balanç d'aquest vint anys d'ajuntament democràtic, part dels quals també l'atenyen, dient només que han estat: "Batalletes sense suc ni bruc, trampetes, joc ras, grisor, egos inflamats, esquifit politiqueig partidista..." O quan l'autor, en lloc de reconèixer una victòria electoral democràtica, es limita a fer broma dient que "... a l'alcalde se'l ratifica a la poltrona" . I un exemple més "... si una cosa es miren amb indiferència els electors són les envestides teatrals que fan als salons de sessions enemics aferissats, que minuts després, ja fora d'escena, són capaços de compartir taula, copets a l'esquena i tot el que calgui". Hi ha molts més exemples de trivialització. En aquest punt em planto i afirmo que trivialitzar d'aquesta manera la política municipal - que és la més propera als ciutadans - és frivoltzar la democràcia i que en la mesura que aquesta es ridiculitza es descredita, es debilita, i que el que cal fer és precisament tot el contrari: prestigiar-la,

Vilipendis de tretze en tretze (II)

CARLES QUEROL

És una obra que posa la lupa despietadament sobre els ajuntaments democràtics, la qual cosa em sembla positiva, però que aboca típlex sobre els ajuntaments franquistes. No hi trobarà el lector cap text que expliqui com van actuar, com van perseguir les llibertats i els qui no compartien la seva ideologia, com es prohibia la llengua catalana, com es confiscava l'Ateneu acusant-lo de marxista, com es permetia l'especulació urbanística, com estaven aleshores els serveis públics... Cap crítica ni al sistema ni molt menys a les persones. Sembla com si l'autor hagi caigut en la perversa trampa de confondre l'amnistia amb l'amnèsia. Sorpren la impertinència amb què tracta els demòcrates i la desmemòria o covardia que mostra envers els feixistes. L'únic text que he trobat que podria considerar-se una crítica als ajuntaments de la dictadura diu: "Una cosa que diferenciava radicalment els ajuntaments franquistes dels actuals és la inexistència de regidors de l'oposició...". Només això els diferenciava radicalment? Aprofito per recordar que els partits polítics estaven prohibits i que les persones que fins el 1964 van exercir l'alcaldia de Sant Sadurní s'identificaven plenament amb la dictadura i n'eren fervents defensors. I per a més inri l'única entrevista a un alcalde que es publica en el llibre és, curiosament, a un alcalde franquista, per servir-li amb safata de plata la justificació de la seva vocació política. En contrast aquella lupa despietada de la qual els parlava posa a la picota els primers ajuntaments socialistes escollits democràticament.

El llibre mostra una obcecació de l'autor sobre determinades persones i sobre un partit polític determinat i una il·limitada capacitat de benvolença, comprensió i de justificació envers altres grups que també han protagonitzat i protagonitzen la política municipal al llarg d'aquests vint anys i en particular sobre aquell partit amb el qual deu simpatitzar l'autor. Aquí és quan ell llibre de Romeu no passa la prova del cotó i on s'acompleix la seva advertència del pròleg, quan ja ens avisava que el seu és un treball parcial. Com a persona que es mou en el camp intel·lectual coneix prou bé l'etern debat sobre la neutralitat dels periodistes o dels escriptors i sap que no hi ha ningú que sigui neutral, ni imparcial, que qui més qui menys té una ideologia, unes afinitats polítiques i partidistes, unes simpaties i unes antipaties, uns amors i uns odis, uns atributs i unes frustracions, que vota una determinada opció i que per molts anys ho pugui fer... Sabent això i tractant-se del tema que es tractava hauria pogut trobar fórmules que garantissin la pluralitat. I més quan l'encàrrec no li venia d'un partit polític concret, sinó de l'Ajuntament. Un llibre com aquest es pot fer de moltes maneres però hauria de ser escrupolós amb la pluralitat, hauria de fer un balanç com cal d'aquests anys d'ajuntament democràtic i dels anteriors amb rigor, correcció i respecte a les persones i a les institucions, amb tota la crítica que calgui i més; hauria de permetre que diversos autors poguessin aportar la seva visió particular, que es donés la paraula als ciutadans, i també especialment als cinc alcaldes que feliçment encara tenim entre nosaltres. S'ha optat per la fórmula menys democràtica.

CARTES

Enguany la Bicicleta no va ni amb rodes

La comissió organitzadora de la Festa de la Bicicleta ha fet un gran esforç intel·lectual per "dissenyar" el programa de la present edició. La seva creativitat ha arribat a unes fites insospitades fins ara. Enguany segurament la seva gran dosi de fantasmeria ha donat uns fruits que no poden passar per alt a ningú. La seva semblança entre la bicicleta, la dona i l'internet no té malbaratament en cap punt i coma. Amb quinze línies, segurament genials per als seus creadors, han demostrat el seu mal gust, vulgaritat i altres adjectius que es donen per suposats i que no cal afegir en aquest breu escrit.

En aquestes quinze raons es troba el bo i millor de la creació d'aquests set vendrellencs que fa més de deu anys que són els pedals de la festa. Hi ha els millors ingredients que s'hi poden posar: racisme (*Pots tenir una bici negra i ensenyar-la als teus pares sense por*) i sobretot molt de masclisme (*La bici l'aparques al garatge i tens el lit per a tu sol; després de muntar-la, no cal abraçar-la, i dir-li "t'estimo" i separa-te d'una bici no et costa ni un duro entre d'altres*).

Els responsables de la Festa de la Bicicleta sempre han intentat buscar coses noves, però enguany s'hi han lluit. Si el que volien era sortir als mitjans de comunicació, hi havia moltes maneres de fer-ho sense utilitzar aquestes formes tan

baixes. Ara seran coneguts però no per la seva fantasmeria sinó per la seva vulgaritat.

En certa manera és una llàstima que en un tres i no res es carreguin la tasca d'aquests anys, però enguany s'han passat de llestos i suposo que la gent prendrà cartes en aquest assumpte. En una festa de caire popular i amb diners de l'empresa pública i privada sota cap excusa no es poden dir aquestes coses. L'Eugeni no ho hagués fet mai, ell tenia molta més classe. Si voleu ser originals preocupeu-vos per la festa i deixeu al calaix la fantasmeria de poca volada que heu demostrat aquest cop. Esperem que cap dona

(continua a la pàgina següent)